

Canoanele Sinodului al nouălea local de la Constantinopol, numit și sinodul I-II (861)

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
1 Const. (861)	ÎNTEMEIEREA MĂNĂSTIRILOR. NEÎNSTRĂINAREA AVERILOR LOR. MĂNĂSTIRI PATRONALE.	Zidirea mănăstirilor, lucru atât de venerabil și de cinstit, și din vechime bine chibzuit de fericiții si cuviosii noștri Părinți, astăzi se vede rău făcându-se. Căci unii, punând nume de mănăstire averilor și proprietăților lor și făgăduind că le afierosesc lui Dumnezeu, se înscriu pe sine stăpâni ai celor afierosite și socotesc că meșteșugind (înșelând) amăgesc pe Dumnezeu numai cu numirea. Căci nu se rușinează a-și însuși și după afierosire aceeași stăpânire, pe care mai înainte nu erau opriți de a o deține. Și atâta precupeție (negustorie) fac din acest lucru, încât multe din cele afierosite se văd vânzându-se de înșiși cei ce le-au afierosit, spaimă și scârbă pricinuind celor ce le văd. Și nu numai că nu se pocăiesc în privința celor odată afierosite lui Dumnezeu, permițându-și lor înșiși stăpânirea asupra acelora, ci încă fără sfială și altora o transmit. Deci pentru aceasta Sfântul Sinod a hotărât ca nimănui să nu-i fie iertat a zidi mănăstiri fără de știrea și învoirea episcopului. Și după ce acela a luat la cunoștință și și-a dat învoirea și a săvârșit rugăciunea trebuinciosă, precum cei din vechime cu iubire de Dumnezeu s-a legiuit, să se zidească mănăstirea, apoi toate cele ce se cuvin ei împreună cu eu însăși să se scrie în condică si să se așeze în arhivele episcopoești; dar cel ce le-a afierosit nicidecum să nu albă voie, lară învoirea episcopului, a se așeza egumen pe sine, sau pe altul în locul său. Căci dacă cineva nu poate fi stăpân peste cele ce le-a dăruit unui om, cum se va admite a se răpi stăpânirea asupra celor ce cineva lc consfințește si le dedică lui Dumnezeu?	4, 8, 24 sin. IV ec; 49 Trul; 12, 13,14, 17 sin. VII ec.
2 Const. (861)	CĂLUGĂRII SĂ STEA ÎN MĂNĂSTIRE	Fiindcă unii se îmbracă la aparență cu viața monahicească, nu ca sa slu-jească lui Dumnezeu cu curățenie, ci numai pentru ca cu cucernicia chipului să dobândească faima evlaviei și, prin aceasta, să găsească îmbelșugată plăcere în voluptățile lor proprii, căci tunzându-și numai părul locuiesc în casele lor, neîndeplinind nici una dintre regulile și așczămintclc monahilor; Sfântul Sinod a hotărât ca nimeni să nu se învrednicească de schlma monahicească fără de prezența celui ce este dator să-l primească la ascultare și să aibă stăpânire peste el si să tăgăduiască că va purta grijă de mântuirea sufletului lui, fiind acela, firește, bărbat iubitor de Dumnezeu și proestos de mănăstire și destoinic de a mântui sufletul adus de curând lui Dumnezeu. Iar dacă cineva se va vădi că a tuns pe vreunul fără de flinta de față a egumenului, care are datoria dc a-l primi sub ascultare, acela să se supună caterisirii, ca unul care nu se supune canoanelor și strică buna rasilniala monahicească, iar cel ce s-a tuns fără de socotință și fără de rânduală să se dea în ascultarea și în mănăstirea în care episcopul localnic va socoti. Căci tunderile cele fără de judecată si greșite necinstesc atât schima monahală, cât si fac să se hulească numele lui Hristos.	4, 24 sin. IV ec; 40-49, 85 Trul; 17- 21 sin. VII ec; 3 Gang.; 63 Cartag.; 3-7 sin.I-II

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
3 Const. (861)	STAREȚUL SĂ-ȘI CAUTE CĂLUGĂRII FUGIȚI (OSÂNDA STAREȚULUI CARE NU-ȘI CAUTĂ CĂLUGĂRII FUGIȚI)	S-a socotit să dobândească îndreptare și ceea ce se face rău, dar și ce se trece cu vederea prin neglijență și lenevire. Că dacă vreun proestos de mănăstire, pe monahii cei subordonați lui care fug din mănăstire nu i-ar căuta cu multă stăruință, și aflându-i nu i-ar lua cu sine și nu s-ar învoi a-i câștiga și a-i însănătoși cu doctrina potrivită și cuvenită greșelii, Sfântul Sinod a hotărât ca aceasta să se supună afurisirii. Căci dacă acela căruia i s-a încredințat purtarea de grijă a dobitoacelor celor necuvântătoare, și neglijând turma, nu se lasă nepedepsit; apoi acela căruia i s-a încredințat conducerea pastorală a turmelor lui Hristos, și vânzând mântuirea lor cu trândăvie și cu lenevie, cum nu va lua pedeapsa faptei lui îndrăznețe?	4 sin. IV ec; 46 Trul; 21 sin. VII ec; 80 Cartag.; 2, 4 sin. I-II
4 Const. (861)	CĂLUGĂRUL FUGIT. OSÂNDA CĂLUGĂRULUI CARE FUGE DIN MĂNĂSTIRE. MAI-MARELE CĂLUGĂRILOR ESTE EPISCOPUL. (STĂPÂNIREA EPISCOPULUI ASUPRA CĂLUGĂRILOR)	Vicleanul s-a nevoit în multe chipuri să umple de ocară cinstea schimei monahicești și spre scopul acesta a găsit mult ajutor în vremea eresului celui de mai înainte. Că monahii părăsindu-și mănăstirile lor de sila eresului, unii (se dureau) la alte (mănăstiri), iar alții în locașurile bărbaților lumești se (luceau. Însă ceea ce pe dânșii se părea atunci a-i face fericiți prin dreapta credință, în nărav nebunesc căzând, îi face de răs. Acum dreapta credință răspândindu-se și Biserica liberându-se de sminteli, tot uși parăsindu-și mănăstirile lor și, ca un râu cu anevioie de oprit, încoace și încolo învârtindu-se și strămutându-se și de multă nepodoabă umplu mănăstirile, dar și multă ncrânduială își adună întru sine și cinstea supunerii o rup și o strică. Că Sfântul Sinod, curmând nestatornicia pornirii acestora și nesupuserea, a hotărât că dacă vreun monah, fugind din mănăstirea sa, s-ar duce sau în altă mănăstire sau în locuința lumească ar intra, și el, și cel ce l-a primit să fie afurisiți, până ce fugarul s-ar înapoia în mănăstirea din care rău a fugit. Iar dacă episcopul pe oarecare dintre monahii cei dovediți în dreapta credință și în cinstea vieții ar voi să-i mute în altă mănăstire în scopul statornicirii (vieții) mănăstirești, sau și în casă lumească va socoti a-i așeza spre mântuirea celor ce locuiesc într-însa, sau aiurea (în altă parte) va binevoi să-i pună, aceasta împrejurare nu face vinovați nici pe cei ce-i primesc, nici pe monahi.	4, 23 sin: IV ec.; 23, 41 Trul; 13, 21 sin. VII ec; 80 Cartag.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
5 Const. (861)	NOVICIATUL ȘI ISPITIREA CELOR CE SE CĂLUGĂRESC	<p>Găsim că lepădările de lume cele ce se fac fără judecată și fără multă ispitire mult strică monahiceasca bună rânduială. Căci unii, aruncân-du-se pripit pe sineși în viața monahicească și neglijând asprimea și osteneala înfrânării monahicești, iarăși se întorc cu ticăloșie la viata cea iubitoare de trup și voluptuoasă. Pentru aceasta Sfântul Sinod a hotărât ca nimeni să nu se învrednicească de schima monahicească înainte de s-ar dovedi pe sine potriviți și vrednici de acest fel de viață prin timpul cel de trei ani, rânduit pentru ei spre cercare. Și sinodul a poruncit ca aceasta să se lină în tot chipul; afară de cazul când o boală grea căzând asupra-i, va sili sa se scurteze timpul cercării; sau de cumva ar fi vreun bărbat evlavios, care si în lumescul chip a petrecut viață monahicească. Căci la un bărbat ca acesta ajunge și timpul de șase luni pentru ispitirea deplină. Iar de va proceda cineva împotriva acestora, apoi egumenul căzând din egumenie, să-și afle pedeapsa neascultării în petrecerea sub ascultare; iar cel ce s-a făcut monah să se dea în altă mănăstire, în care se păzește desăvârșit rânduială monahicească.</p>	40, 41 Trul; 126 Cartag.; 18 Vasile cel Mare; 2 sin. I-II
6 Const. (861)	FĂGĂDUINȚA SĂRĂCIEI	<p>Monahii sunt obligați să nu aibă nimic al lor propriu, ci toate ale lor să le atribuie mănăstirii. Căci fericitul Luca zice despre cei ce cred în Hristos și închipuiesc viețuirea monahilor „că nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci totul le era de obște" (F. Ap. 4, 32). Pentru aceea celor ce voiesc să fie monahi li se dă voie, în privința averilor lor, să ia dispoziții mai înainte și să transmită averile lor oricăror persoane ar voi care, firește, nu sunt oprite prin lege. Căci după ce se vor face monahi, mănăstirea are stăpânire peste toate ce le aparțin lor și nu li se îngăduie lor ca să poarte grijă și să facă dispoziții asupra bunurilor lor. Iar de se va vădi că vreunul își va însuși oarecare avere care nu s-a atribuit mănăstirii și se va robi patimei iubirii de câștig, aceea să se ia de la dânsul de către egumen sau de către episcop, și vânzându-se în prezența multora, să se împartă celor săraci și lipsiți. Iar cel ce a căutat să răpească o astfel de avere ca oarecând Annia, Sfântul Sinod a hotărât să se înțeleptească cu certare potrivita. Și este lămurit că cele canonisite de Sfântul Sinod pentru monahii bărbați, a hotărât să aibă vigoare și pentru monahiile femei.</p>	40 ap.; 22 sin. IV ec; 35 Trul.; 19 sin. VII ec; 24 Antioh.; 22, 26, 81 Cartag.; 4 sin. I-II
7 Const. (861)	EPISCOPII SĂ NU RIDICE MĂNĂSTIRI PATRONALE	<p>Vedem că multe episcopii se prăbușesc și se primejduiesc a se desființa cu totul, fiindcă cei ce stau în fruntea lor toată grija și silința o întrebuintează pentru a zidi mănăstiri noi; și pe acelea nimicindu-le și meșteșugind acapararea veniturilor, lucrează pentru folosul acestora. Deci pentru aceasta a hotărât Sfântul Sinod că nici unuia dintre episcopi nu-i este iertat să zidească din nou mănăstire spre distrugerea episcopiei sale. Iar de se va vădi cineva îndrăznind să facă aceasta, acela să se supună certării convenite, iar cea zidită din nou de el, ca și cum de la început nici nu ar fi câștigat drept de mănăstire, să se atribuie episcopiei ca un drept câștigat de sine. Căci nimic din cele înființate împotriva legilor și fără rânduiala nu poate aduce prejudiciu celor așezate canoniceste.</p>	38 ap.; 26 sin. IV ec; 11, 12 sin. VII ec; 15 Anc.; 7 Gang.; 24, 25 Antioh.; 26, 33 Cartag.; 10 Teof. Alex.; 2 Chiril Alex.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
8 Const. (861)	OSÂNDA CELOR CE-ȘI IAU SINGURI BĂRBĂȚIA SAU O IAU ALTORA	Dumnezeiescul și sfântul canon al Apostolilor pe cei ce se taie pe sine însuși îi judecă de sinucigași; și fiind ierei, îi caterisește; iar nefiind ierei, îi oprește de la înaintarea la preoție; clar este că din cauza aceasta s-a hotărât că dacă cel ce se taie pe sine este sinucigaș, apoi cel ce taie pe altul ucigaș este. Căci cu dreptate l-ar privi cineva pe unul ca acesta chiar ca pe un violator al făpturii însăși. Pentru aceasta Sfântul Sinod a hotărât că, dacă vreun episcop, ori presbiter, ori diacon s-ar pârî că castrează pe cineva, sau cu mâna sa proprie, sau prin poruncă, acela să se supună caterisirii, iar de ar fi mirean, să se afurisească; afară de cumva căzând în vreo boală ar fi silit să taie membrul cel ce pătimește. Că precum canonul prim al sinodului de la Niceea pe cei ce în boală sau chirurgisit nu-i pedepsește din pricina bolii, așa și noi nu osândim pe preoții cei ce poruncesc a se face eunuci cei bolnavi, dar nici pe mirenii cei ce întrebunțează mâna lor proprie la tăiere nu-i învinovățim; căci aceasta o socotim vindecare a bolii, iar nu ca viclenie împotriva creații sau ca violare a făpturii.	22, 23, 24 ap.; 1 sin. I ec.
9 Const. (861)	CLERICII SĂ NU BATĂ	Deoarece apostolescul și dumnezeiescul canon supune caterisirii pe ierii care se apucă să bată pe credincioșii cei ce au păcătuit sau pe necredincioșii cei ce au făcut nedreptăți, cei ce meșteșugind slujesc mâniei lor și, falsificând așezămintele apostolicești, au înțeleș sub acei ierei numai pe cei ce bat cu mâinile lor, deși nici canonul nu are acest înțeleș, nici mintea sănătoasă nu admite a se înțelege aceasta. Dar cu adevărat zadarnic și foarte greșit lucru ar fi să se caterisească numai cel ce de trei ori sau de patru ori lovind ar bate cu mâna sa, dar să rămână nepedepsit acela care, dându-i-se voie ca prin porunca ce o dă să bată, continuă răzbunarea brutal și până la moarte. Pentru aceasta, deoarece canonul oprește în general de a bate, și noi împreună așa hotărâm. Căci preotul lui Dumnezeu trebuie să povățuiască pe cel ce nu se supune legilor prin învățături și sfaturi, câteodată însă și cu certări bisericesti, dar să nu se folosească de bice și lovituri asupra trupurilor oamenilor, iar dacă unii nicidecum nu s-ar supune și n-ar da ascultare corectării certărilor, nimeni nu oprește ca aceștia să se înțelepțească prin acuzarea lor la dregătorii locului. Căci și canonul al cincilea al sinodului de la Antiohia a canonisit ca cei ce bagă în Biserică gâlcevi și tulburări să se îndrepte prin mâna cea dinafară.	27 ap.; 5 Antioh.; 55 Vasiie cel Mare

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
10 Const. (861)	LUCRURILE SFINTE NU SE ÎNSTRĂINEAZĂ. OSÂNDA PENTRU ÎNSTRĂINAREA LUCRURILOR SFINTE.	<p>Cei ce s-au arătat pe sine dedați patimilor nu numai că nu se înfricoșează de pedeapsa sfințelor canoane, ci îndrăznesc chiar a-și bate joc de acelea. Căci le răstălmăcesc și le falsifică voința după firea lor pătimășă; pentru că, după cum zice Grigore Teologul, potrivit râvnei lor pătimășe, nu numai socotesc că răutatea lor este iresponsabilă, ci să se socotească chiar ca ceva dumnezeiesc, căci apostolescul canon zice: „Vas de aur sau de argint sfințit sau pânză nimeni să nu-și mai însușească spre folosire acasă, căci este potrivit legilor; iar de s-ar prinde cineva, să se pedepsească cu afurisire”. Deci acest canon înțelegându-l spre ajutorul nelegiuirilor lor, zic că nu trebuie să se judece ca vrednici de caterisire cei ce transformă cinstita îmbrăcăminte a sfintei mese în haină a lor sau în vreo altă îmbrăcăminte; și încă nici chiar cei ce sfântul potir - o ce păgânătate! - sau cinstitul disc sau cele asemenea acestora folosindu-le pentru trebuințele proprii le murdăresc, fiindcă, zic ei, canonul a hotărât să-i supună afurisirii pe cei ce cad întru aceasta, iar nu caterisirii. Dar cine ar putea suferi mărimea unei stricăciuni și păgânătății de acest fel? Căci pe când canonul supune afurisirii pe cei ce-și însușesc obiectul sfințit numai spre folosință, dar nu spre răpire desăvârșită, aceia și pe cei ce răpesc sfintele sfințelor și comit sacrilegiu față de ele îi liberează de caterisire, și nu-i consideră vrednici de caterisire pe cei ce, chiar și după judecata lor, cinstitele discuri și sfintele potire le murdăresc spre slujba mâncărilor; cu toate că vădită se face spurcăciunea și este clar că cei ce făptuiesc unele ca acestea cad nu numai sub caterisire, ci și în vinovăția păgânătății celei extreme. Din cauza aceasta Sfântul Sinod a hotărât să se supună caterisirii celei desăvârșite cei ce răpesc spre folosul propriu sau întrebuințează spre folosire nesfințită sfântul potir, sau discul, sau lingura, sau cinstita îmbrăcăminte, sau cel ce se zice aer, sau, în genere, orice dintre cele sfinte din altar sau din vasele sau veșmintele sfinte. Căci una este a spurca și alta a fura cele sfinte. Astfel, pe cei ce iau afară din altar vasele sfințite sau veșmintele spre nesfințită întrebuințare a lor sau le dau altora, pe aceștia canonul îi afurisește și noi împreună îi afurisim. Iar pe cei ce le răpesc desăvârșit îi supunem osândirii sacrilegilor.</p>	25, 38, 72, 73 ap.; 25 Antioh.; 8 Grig. Nyssa; 2 Chirli Alex.
11 Const. (861)	NEPOTRIVIRI. ÎNDELETNICIRI NEPOTRIVITE PENTRU CLER. (INCOMPATIBILITĂȚI)	<p>Dumnezeieștile și sfintele canoane supun caterisirii pe presbiterii ori diaconii care primesc asupra-le dregătorii sau îndeletniciri lumești, sau cele ce se zic purtări de grijă în casele dregătorilor. Deci și noi, întărind aceasta, hotărâm și în privința celorlalți care se numără în cler: că dacă vreunul dintre ei s-ar îndeletnici cu dregătorii lumești sau ar primi asupra-și cele ce se zic purtări de grijă în casele sau moșiile dregătorilor, acela să se alunge din clerul său; căci nimeni nu poate sluji la doi domni, după cuvântul neminicinos al lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu Matei 6, 24).</p>	6, 20, 81, 83 ap.; 3, 7 sin. IV ec; 10 sin. VII ec; 16 Cartag.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
12 Const. (861)	PARACLISELE DIN CASE. (RÂNDUIALA PENTRU PARACLISELE DIN CASE PARTICULARE)	Deoarece sfântul și ecumenicul sinod al VI-lea supune caterisirii pe clericii care liturghisesc sau botează în paraclisele care sunt înlăuntrul casei, fără învoirea episcopului, și noi împreună o hotărâm aceasta, căci pe când Sfânta Biserică arată calea cea dreaptă și dă întâietate cuvântului celui adevărat și păstrează și învață venerabilitatea viețuirii, apoi este urât și necuvios să se permită ca cei ce viețuiesc împreună în brutalitate și neascultare, furișându-se în case, să rupă buna ei rânduială, și să o umple de multă tulburare și de sminteli. Pentru aceea sfântul și de Dumnezeu ajutatul sinod de acum, de acord cu ecumenicul și Sfântul Sinod al VI-lea, a hotărât să fie lepădați din cler cei ce liturghisesc în paraclisele ce sunt prin case, lepădarea din cler făcându-se, firește, de către episcopul locului. Iar dacă unii afară de aceștia pătrunzând în case, vor îndrăzni să se atingă de liturghie, fără de învoirea episcopului, aceștia să se caterisească, iar cei ce sunt părtași comuniunii acestora să se supună afurisirii.	31 ap.; 18, 31 sin. IV ec; 31, 34, 59 Trul; 7, 10 sin. VII ec; 6 Gang.; 5 Antioh.; 53 Laod.; 12 Cartag.
13 Const. (861)	OSÂNDA CELOR SCHISMATICI. SCHISMA FAȚĂ DE EPISCOPI.	Cel viclean aruncând în Biserica lui Hristos sămânța neghinei eretice, și acestea văzându-le tăiate din rădăcină cu sabia Duhului, a venit pe altă cale spre viclenie, apucându-se să despartă trupul lui Hristos prin nebunia schismaticilor. Dar Sfântul Sinod, zăticnind (zădărnîcînd) desăvârșit și aceasta viclenie a lui, a hotărât că dacă de acum înainte vreun presbiter sau diacon va osândi pe episcopul sau pentru oarecare vinovăție, înainte de sinodiceasca judecată și cercetare și de osândirea lui desăvârșită ar îndrăzni să se depărteze de la comuniunea cu acela și numele lui nu-l va pomeni la sfintele rugăciuni ale liturghiilor, precum s-a predanisit Bisericii, acela să se supună caterisirii și să se lipsească de toată demnitatea ieratică. Căci cel ce este rânduit în ceata presbiterială și își atribuie pripit judecata mitropoliților și osândește însuși mai înainte de judecată, după chibzuință sa, pe părintele și pe episcopul său, acela nu este vrednic nici de demnitatea presbiteriei, nici de numele de presbiter. Iar cei ce vor urma acestuia, de vor fi dintre cei ierositi, și ei să cadă din demnitatea lor; iar de vor fi monahi sau mireni, desăvârșit să se afurisească din Biserică, până când, desfăcând legătura cu schismaticii, se vor întoarce la episcopul lor propriu.	31, 55 ap.: 6 sin. II ec; 3 sin. III ec; 18 sin. IV ec; 31, 34 Trul.; 6 Gang.; 14 Sard.; 5 Antioh.; 14, 15 sin. I-II; 10,11 Cartag.
14 Const. (861)	OSÂNDA EPISCOPULUI SCHISMATIC. SCHISMA FAȚĂ DE MITROPOLIT	Dacă vreun episcop, sub pretext că acuză pe mitropolitul său, mai înainte de cercetarea sinodului, s-ar depărta pe sine de la comuniunea cu el și nu ar pomeni numele lui după obicei la dumnezeiasca slujbă tainică (Sf. Liturghie), Sfântul Sinod a hotărât ca acela să fie caterisit, numai dacă, dezbinându-se de mitropolitul său, ar face schismă. Fiindcă se cuvine ca fiecare să cunoască măsura datoriei sale, și nici presbiterul să nu-l defaime pe episcopul său, nici episcopul pe mitropolitul său.	31 ap.; 6 sin. II ec; 3 sin. III ec; 18 sin. IV ec; 31, 34 Trul.; 6 Gang.; 14 Sard.; 5 Antioh.; 10, 11, 62 Cartag.; 13, 15 sin. I-II

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
15 Const. (861)	OSÂNDA SCHISMEI. SCHISMA FAȚĂ DE PATRIARH. CARE DESPĂRȚIRE NU ESTE SCHISMĂ.	Cele ce sunt rânduite pentru presbiteri, episcopi și mitropoliți, cu mult mai vârtos se potrivesc pentru patriarhi, Drept aceea, dacă vreun presbiter sau episcop, sau mitropolit ar îndrăzni să se depărteze de comuniunea cu propriul său patriarh și nu ar pomeni numele acestuia, precum este hotărât și rânduit în dumnezeiasca slujbă tainică, ci mai înainte de înfățișarea în fața sinodului și de osândirea definitivă a acestuia ar face schismă, Sfântul Sinod a hotărât ca acela să fie cu totul străin de toată preoția, dacă numai se va vădi că a făcut această nelegiuire. Și acestea s-au hotărât și s-au pecetluit pentru cei ce sub pretextul oarecăror vinovății se depărtează de întâii lor stătători și fac schismă și rup unitatea Bisericii. Căci cei ce se despart pe sine de comuniunea cea cu întâiul stătător al lor pentru oarecare eres osândit de sfințele sinoade sau de Părinți, Firește adică, de comuniunea cu acela care propovăduiește eresul în public și cu capul descoperit îl învață în Biserică, unii ca aceștia nu numai că nu se vor supune certării canonicești, desfăcându-se pe sineși de comuniunea cu cei ce se numește episcop chiar înainte de cercetarea sinodicească, ci se vor învrednici și de cinstea cuvenită celor ortodocși. Căci ei nu au osândit pe episcopi, ci pe pseudoepiscopi și pe pseudoînvățători și nu au rupt cu schismă unitatea Bisericii, ci s-au silit să izbăvească Biserica de schisme și de dezbinări.	31 ap.; 6 sin. 11 ec; 3 sin. III ec; 18 sin. IV ec; 31, 34 Trul; 6 Gang.; 14 Sard.; 5 Antioh.; 10, 11, 62 Cartag.; 13, 14 sin. I-II
16 Const. (861)	RETRAGEREA DIN SCAUN. PIERDEREA SCAUNULUI PRIN LIPSĂ (NECANONICĂ) MAI MARE DE ȘASE LUNI DIN EPARHIE	În privința gălcevilor și tulburărilor, cele ce se întâmplă în Biserica lui Dumnezeu, este nevoie să se hotărăscă și aceasta: cu nici un chip să nu se așeze episcop în biserica al cărei întâișezător trăiește și se află în demnitatea sa, decât numai dacă el de bunăvoie va renunța la episcopie. Dar trebuie ca mai întâi cercetându-se canoniceste (în conformitate cu Sf. Canoane) pricina celui ce urmează a fi izgonit din episcopie, să se ducă la capăt; apoi așa, după caterisirea acestuia, să se promoveze altul în locul lui la episcopie. Iar dacă vreunul dintre episcopi, aflându-se în demnitatea sa, nu ar voi nici să renunțe la episcopie, nici să-și păstorească propriul său popor, ci depărtându-se de episcopia sa, va zăbovi mai mult de șase luni în alt loc, nesupunându-se nici poruncii împărătești, nici îndeplinind slujba patriarhului său și nici chinuit fiind de vreo boală cumplită, care-i pricinuiește nemișcare desăvârșită; deci dacă unul ca acesta, care nu este împiedicat de nici una din pricinile menționate, se depărtează de la episcopia sa și mai mult de șase luni petrece într-alt loc, să se înstrăineze desăvârșit de cinstea și demnitatea de episcop. Căci în privința celui ce se lenevește în privința purtării de grijă a turmei ce i s-a încredințat și zăbovește într-alt loc mai mult de șase luni, Sfântul Sinod a hotărât să se facă desăvârșit străin de arhieria prin care s-a rânduit a păstori și la locul episcopiei lui să se rânduiască altul în locul lui.	9 sin. III ec; 17 Antioh.; 12 Sard.; 71 Cartag.; 10 Petru Alex.; 3 Chiril Alex.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
17 Const. (861)	SĂ SE ȚINĂ RÂNDUIALA URCĂRII TREPTELOR , PREOȚEȘTI.	Îngrijind întru toate de buna rânduială bisericească, am socotit că este de nevoie a hotărî și aceasta: de acum înainte nici unul dintre mireni sau monahi să nu se ridice deodată la înălțimea episcopiei, ci mai întâi cercetându-se în treptele eclesiastice, așa să primească hirotonia episcopiei. Căci, deși până acum unii dintre mireni sau monahi, cerând nevoia, îndată s-au învrednicit de demnitatea episcopiei, fiindcă au excelat prin virtute și au înălțat bisericile lor, dar nicidecum impunând Bisericii rara întâmplare drept lege, hotărâm ca de acum înainte să nu se mai întâmple acest lucru; decât numai dacă cel ce se hirotonește potrivit rânduiei bisericești va trece prin treptele ierarhicești, împlinind în fiecare stare timpul hotărât prin lege.	80 ap.; 2 sin. VII ec; 12 Neocez.; 3, 12 Laod.; 10 Sard.; 4 Chirii Alex.